

[Poul Møller.]

levestandard. Dét er det et spørgsmål for os, om det ikke er i mange af disse menneskers interesse at få mindre af staten, hvis staten så til gengæld tager mindre fra dem.

Vi går ud med denne politik til borgerne; vi viser dem tillid og tror, at de vil vise os tillid. Det er en politik, der peger bort fra det formynderi, som man efterhånden er ved at leve sig ind i i det danske folk. Det er en politik, der viser vej mod frihed og velstandsfremgang, mod større arbejdslyst og større opsparevilde og mod en selvskabt tryghed. Vi tror på denne politik, fordi vi tror på det danske folk. I samarbejdet med venstre har vi fået en sådan styrke for denne politik herinde, at den også kan gennemføres, hvis den den 15. november får folkets brede tilslutning. Vi nærer ikke tvivl om, at folket kan se sin interesse i at give denne politik sin tilslutning, fordi vi tror på sandheden i Lincolns ord, at man kan narre en del af folket hele tiden, og man kan narre hele folket nogen tid, men man kan ikke narre hele folket hele tiden.

A. C. Normann: Det er naturligt, at det har præget de tre taler i eftermiddag, når man var inde på den internationale politik, at på det område har der ikke været megen opmuntring at hente i det forløbne år. Hvis spændingen ikke er øget, er i alt fald tonen blevet køligere. I De Forenede Nationer kræver Sovjet hårdnakket generalsekretær Hammarskjølds afgang og synes krænket over, at det som en stormagt ikke har fået sit ønske opfyldt, hvad der viser, at man ikke forstår, at det netop er retten i stedet for magten, der er den bærende idé bag FN. I Afrika truer kolonikrige, borgerkrige og racestridigheder med at ødelægge forholdet mellem Afrika og de demokratiske lande. Så meget mere glæder det radikale venstre sig over, at regeringen har fulgt vore ofte gentagne opfordringer til danske eller fællesnordiske fredsinitiativer. Det har for mange af os, i det mindste i det radikale venstre, i årevis været noget af et savn, at Danmarks røst så sjældent blev hørt i FN og NATO, og at vi ligesom havde glemt den danske og nordiske tradition i udenrigsminister Munchs tid med

vægtige og stadige bidrag til udjævningen af farlige modsætninger; men det føles i dag, som om vi fra denne tilstand af blot og bar ekspedition af udenrigssager er ved at gå over til at føre en positiv udenrigspolitik. Jeg vil gerne nævne et par eksempler herpå.

For det første åbningstalens tilsagn om, at Danmark vil deltage stærkere i hjælpen til udviklingslandene både ved forhøjelse af bidraget til FNs program for teknisk bistand og ved økonomisk støtte til de enkelte lande. Da jeg for et par måneder siden udtalte, at det radikale venstre ville fremme en sådan politik, blev jeg hårdt angrebet af de konservative blade, eller i hvert fald af nogle af dem. Et par dage efter bragte alle blade et referat af udtalelser af pastor Niemøller, som oplyste, at omkring 100 000 mennesker i verden daglig døde af sult eller af mangelsygdomme efter underernæring. Jeg kan ikke garantere for disse tal, men efter den såkaldte Wilson-rapport for 4-5 år siden og efter oplysninger fra FAO er nøden i mange underudviklede områder så skæbnesvanger, og jeg er helt sikker på, at hvis de danske mødre med egne øjne kunne se de børn, som sulten og mangelsygdommene truer med udslættelse, ville der ingen grænser være for deres hjælpsomhed. At kampen mellem kommunismen og demokratiet også føres på denne front om 1/2-1 milliard mennesker, skulle jo appellere til alle, der ellers er villige til at bringe økonomiske ofre for de vestlige demokratiers beståen.

Det andet eksempel på en mere positiv udenrigspolitik, jeg gerne vil nævne, er den tale, som udenrigsminister Krag har holdt i FN om nødvendigheden af et mæglende element mellem de to blokke i nedrustningsforhandlingerne og tilbuddet om at åbne Grønland for inspektion fra begge sider. Det radikale venstre støtter også varmt den holdning, regeringen har indtaget i diskussionen og afstemningen om Kinas optagelse i FN. Ved at spærre 600 mill. mennesker ude fra ligeberettigelse med andre medlemsstaters befolkninger holdes en kraftig kilde til fjendskab mellem landene åben.

Endelig vil jeg gerne give udtryk for, at vort parti opfordrer til så megen tilbageholdenhed med hensyn til et tysk-dansk